

Orbán Viktor teljes beszéde az „Idők jelei” vitairat bemutatásakor

2015 november 02. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Ennek az európai vitának az kellene, hogy legyen a célja, hogy egy erős és keresztény Európa kerekedjen ki, emelkedjen ki ebből a vitából.

És ebben az er?s és keresztény Európában egy polgári keresztény er?s Magyarországon élhessük az életünket.

Az id? jele az is, hogy az ember milyen gyorsan ér ide a pulpitushoz. Húsz éve még könnyebben ment.

Tisztelettel köszöntöm Önöket! Jó napot kívánok, tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Hálás szívvel köszönöm a lehet?séget, hogy meghívtak ide, erre a mai tanácskozásra, és köszönöm, hogy elfogadják a hozzászólásomat, amit örömmel vállaltam, mert nekünk, akik hivatásszer?en foglalkozunk közéleti kérdésekkel, ez a m?faj a kedvenc m?fajunk. Ez az egyetlen olyan m?faj, ahol a fésületlenség megbocsájtható. A kormánytagoknak rendszeresen zárt, szigorú, logikus rendben és fölépítés szerint kell megszólalniuk. Részben mert magukkal szemben is ezt a követelményt támasztják, részben a szakma is ezt a követelményt támasztja, részben a magyar politika sajátossága ez, ahol a politikával szembeni értelmiségi elvárás lényegesen nagyobb, mint a világ, ideértve Európa jó néhány más országában. Milyen jó, hogy vannak azonban fölmentett pillanatok, amikor megengedheti az ember magának, hogy reagáljon, hogy formálódó gondolatokról beszéljen, egyfajta alkotói körben, légkörben legyen, és a gondolatok megszületésének közös örömét együtt élhesse át a hallgatósággal. Ebben a reményben érkeztem ma ide, és köszönöm meg még egyszer a meghívást.

El?ször szeretnék reagálni az elhangzottakra. Van egy saját beszédem is, de azt majd utána szeretném elmondani. El?ször is szeretném az elismerésemet kifejezni azoknak, akik ebben a munkában részt vettek. Ha nem tekintik szerénytelennek, akkor azt mondanám, hogy szakmabeliként fejezném ki az elismerésemet, ugyanis megadott nekem, hogy számos alkalommal vehettem részt programok írásában, és az itt ül?k közül talán nem mindenki tudja, hogy ez milyen nehéz feladat. Az embernek egyszerre van mondanivalója az egész világról, nagyon nehéz megtalálni, hogy mit hagyjon ki, mi az, ami neki fontos, de az olvasónak talán már nem lesz olyan fontos, hogy az egésznek legyen füle, farka, eleje, közepe és vége, hogy az olvasó egy teljességérzetet kapjon, miközben az elején bevallja minden szerz?, hogy lehetetlen a teljességet visszaadnia ebben a rövid irományban. Aki ilyen munkára vállalkozik, nevét adja hozzá, az mindenfajta tiszteletet, a szellemi és szakmai tiszteleten túl, tehát a vállalkozás bátorságáért járó tiszteletet is meg kell, hogy kapja. Ezt most én meg is adom Önöknek.

A második gondolat, a második reakcióm, hogy ez egy hagyomány azért a magyar politikában. Ennek voltak természetlen és termékeny változatai, Szabó Dezs?, Németh László, sorolhatnám sorba itt a nagyokat, akik írástudó emberként úgy érezték, hogy mondanivalójuk van, s?t kötelességük mondani valamit az éppen fönnálló állapotokról, a fenyeget? veszélyekr?! és a szerintük kívánatos irányokról. Ez a hagyomány számos izgalmas, de romboló m?vet és számos kevésbé izgalmas, de épít? m?vet hagyott maga után a magyar kultúrában. Én ahhoz is gratulálok Önöknek, hogy ehhez a hagyományhoz a bekapcsolódás, bevonódás, közös alakítás, közös felel?sség magyar hagyományához kapcsolódnak. Örülök, újra láthatom Gyulay püspök urunkat. Eszembe jutott, amikor készültünk az 1996-os beszélgetésre, hogy a Fideszben többen azt mondták, hogy a Gyulay úgysem fogja vállalni. Bocsánat, de így hangzott ez el. Én azt mondtam, hogy szerintem el fogja vállalni. Most egy olyan szót használok, amit püspökökre nem szoktunk, mondtam, szerintem elvállalja, mert Gyulay Endre püspök úr egy vagány püspök. Kérdezték, ezt honnan veszem? Mondtam: el?ször is onnan, hogy ? tartja a Szeged–Róma gyorsasági csúcsot gépkocsivezetésben, másodszer, mindig formabontó módon beszélt, és szerintem van esély arra, hogyha kell? tisztelettel közelítünk hozzá, akkor egy formabontó rendezvényen, mint ami a '96-os volt, és amir?! mindjárt mondok néhány szót, vállalja a velünk közösen való föllépést, függetlenül attól, mint az akkori beszélgetésekben helyesen idéztük föl, a megel?z?ekben számos alkalommal nyíltan és súlyosan megintett bennünket, és nem mondhatom, hogy nem volt gyakran igaza. Örülök, hogy most ismét egy pódiumon állhatok a püspök úrral. Köszönöm szépen!

Szeretnék Osztie atyának reagálni egy gondolatára. S?t, kett?re is, s?t háromra, s?t négyre. Igen. Tehát el?ször is azt mondta Osztie atya nekünk, hogy 661 problémás területet sikerült beazonosítani. Ez nem a legrosszabb szám. A kérdés azonban, hogy ez sok vagy kevés? Ezen gondolkodtam, miközben ?t hallgattam. És kétségkívül 661 probléma soknak t?nik, nem? Egy nemzedék életében ennyi problémás területet beazonosítani elég riasztó dolog. De mégis: miért nem érzem azt, hogy lenyomna bennünket a földre ez a 661 beazonosított probléma. Talán azért – írtam ide magamnak –, mert nem az a kérdés, hogy hány problémánk van. Mert könnyen lehet, ha összeültetném az egyébként népes családomat otthon, és összeadnánk az összes problémát, ahogy vagyunk, heten, nagyobb szám lenne, mint 661. De nem az a kérdés, hogy mekkora ez a szám. Hanem az a kérdés, hogy van-e esélyünk arra, reális esélyünk van-e, és látjuk-e azt az esélyt, hogy megoldjuk ezeket a problémákat. Ilyen értelemben tehát

nem a problémák száma, hanem a hozzájuk való viszony a kérdés. És valóban: 2010 el?tt Magyarországon nemcsak a problémák száma volt nagy, hanem a problémák megoldásának az el?feltételei hiányoztak. Ma azért veszem könnyebben a leveg?t, mert úgy érzem, hogy azért vesszük, hogy a problémák megoldásának az el?feltételei már megvannak, azoktól nem vagyunk többé megfosztva. F?l is írtam hirtelen magamnak négy ilyen dolgot, ami nagyszámú probléma megoldásának el?feltételeként szóba j?het, hogy legyen egy biztos és közjogi alap. Ezt az alkotmánnyal megvetettük. Hogy ne legyünk eladósodva, ne legyünk mások adósrabszolgái. Ha visszagondolnak a devizahitelesek történetére, bankadó kérdésére, államadósság pályájára, akkor még azt lehet mondani, hogy persze még adósok vagyunk, de már nem vagyunk adósrabszolgák. A harmadik dolog, hogy egyesek úgy fogalmaztak, hogy baj van az emberrel. Én azt mondanám, hogy alakuljon ki minden baj ellenére is az a közgondolkodás, hogy nem lehet semmiért valamit kapni. Ez kicsit ilyen angolszászos mondat, Camerontól emeltem el, elnézést kérek. Akik azt mondják, hogy persze az állam segít neked, készen áll, de valamit valamiért, de olyan nincs, hogy adok neked valamit a semmiért. Legyen valami kölcsönösség. Valami, ami kifejezi a kölcsönös felel?sséget, nemcsak annak van felel?ssége, akinek van valamije, hogy adjon, annak is van egyfajta felel?ssége, akinek nincsen, és arra szorul, hogy neki adjanak, és valahogy ebb?l j?jjön létre valamifajta együttm?ködés, a „valamit valamiért” szociálpolitika, ha szabad így fogalmaznom. Vagy „valamit valamiért” közmunkaprogram, vagy „valamiért valamit” foglalkoztatáspolitikai. Úgy érzem, hogy ez a közgondolkodás, ami a problémák megoldásának egyik fundamentuma vagy el?feltétele, ez szintén adott ma Magyarországon. És végezetül kell, hogy kezünkben legyen az ország megvédésének a képessége. Részben a közbiztonság, a közrend oldaláról, részben pedig a küls? fenyegetettség szemben, legyen annak bármilyen váratlan formája is, például az, amit most éppen átélünk. Vagyis azt szerettem volna válaszolni Osztie atyának a 661-es számra, hogy igen, ez egy magas szám, de szuverének vagyunk, szuverének lehetünk a saját életünkben, szuverének lehetünk a saját életünk gondjainak megoldásában, és ez egy nagy dolog.

Illetéktelen területre fogok most tévedni, mert egy kommentárt szeretnék f?zni ahhoz a megjegyzéséhez Osztie atyának, miszerint az egyháznak, ami alatt, azt hiszem, a katolikus egyházat értette, de tartok t?le, annak, amit mondott, az igazsága túlnyúlik a katolikus egyház területén, és más keresztény egyházakra is igaz lehet, hogy nincs stratégiájuk. Megb?ktem miniszter uramat, Balog Zoltánt, és mondtam neki, hogy most, hogy Veress András püspök urat megválasztották, majd lesz stratégia, de hogy a kormánynak ebb?l lesz-e köszönet, azt most még nem tudjuk biztosan. Ugyanis azt gondolom, hogy lesz is stratégia, én ebben majdnem bizonyos vagyok ismerve az elmúlt húsz év közös életét a katolikus egyház püspökeivel és vezet?ivel, és azt is tudom, hogy nem lesz könny? a kormány számára, mert nagyon határozott, világos igények, elvárások, morális és más természet? szempontok nyílt bemutatása kerül majd az asztalra, ami izgalmas és érdekes, ahogyan a beszélgetés lesz, azzal a reménnyel, amit Osztie atya mondott, hogy jó gyümölcsöt fog ez majd a végén sz?lni, vagy adni nekünk.

Mikor fontosak a civilek? Ezt is érintette ?. Hogy a kampányhoz közeledve fontosabbnak t?nnek, mint két választás között. Ebben sok igazság van, de ezt én egy természetes hullámnak tekintem, és azt a mondatot írtam ide magamnak, hogy ne b?neinket nézd, hanem egyházad hitét. Szeretnék egy megjegyzést f?zni ahhoz is, hogy az egyik legnehezebb feladat – nem el?sz?r diskurálok ilyen iratok fölött Osztie atyával, és az általa toborzott értelmiségiekkel –, az egyik legnehezebb kérdés intellektuálisan, hogyan lehet keresztény alapokon ésszer? gazdaságpolitikai javaslatokat tenni. Ez nem olyan egyszer? dolog. Hiszen a modern, mondjuk úgy, hogy kapitalista, magántulajdonra épül? gazdaság a haszon, a profit nélkül nem értelmezhet?, nem m?ködik, ahogy szoktuk mondani, az olyan bicikli, amit ha nem tekerünk, akkor eld?l. Ugyanakkor meg világos, hogy a közjónak meg a gazdaság m?ködésében is valahogy teret kell kapni, és a kett? összefés?ülése a legnehezebb programalkotói feladat, és csak annyit szeretnék ideidézni, talán a sz?veg ebb?l a szempontból korrekt és jó irányokat jelöl ki a számunkra, elgondolkodtató és jó irányokat ad, hogy talán a németeknek még a Helmut Kohl idején folytatott gazdaságpolitikáját érdemes el?vennünk, ahol a közjó, a felel?sség, az érdek meg a haszon szerves egységben tudott kifejez?dni, és bár a mai gazdasági csoda az azután következ? intézkedéseknek köszönhet? közvetlenül, de az alapjait, a szellemi fundamentumait mégiscsak a 16 éves Helmut Kohl-féle kormányzás id?szakában vetették meg, onnan érdemes talán nekünk többet meríteni.

Martonyi János azt mondta, hogy az ilyen írás kockázat, az ilyen program közzététele mindig kockázatot is jelent, félre fogják érteni, félre fogják magyarázni. Milyen igaz! Azonban ez csak egyetlen módon kerülhet? el. Pontosabban két módon is elkerülhet?. Egy: nem mondunk semmit. Van ilyen politikai iskola. Ez a westernfilmeknek az iskolája, semmi sz?veg, csak a kéz mozog. Ez táborépítésre, távlatok kijelölésére nem nagyon alkalmas politikai iskola. Vagy úgy kerülhet? el, hogy azt mondjuk, amit a többiek mondanak, akkor nincs baj. A probléma azonban az, hogy ez nekünk nem megy. Ez nekünk nem megy. Kétségkívül a magyaroknak is alkalmazkodniuk kell az er?viszonyokhoz. És nem szabad fejjel menni a falnak, és az ésszer?ség szempontját nem lehet félredobni, de a magyarnak nehézséget okoz, hogyha valamit fölismer, ráadásul olyasmit, aminek jelent?séget tulajdonít, hogy azt ne mondja el, ne fogalmazza meg, ne hívja föl rá mások figyelmét is. Ha már

nemzeti karakterrel indít ez a dokumentum, akkor talán ezt is érdemes idehozni. Nem az igazmondás szót használnám itt, hanem inkább a feszít? lényeglátást, ami a magyar karakterben benne van. Föl akar ismerni összefüggéseket, ráadásul bonyolultakat szeret fölismerni, és ha már fölismerte ?ket, akkor szereti megosztani másokkal. Ez a magyar néplélekben a gyávaság kérdésköréhez kapcsolódik. Tehát, ugye, ha jól értem a magyar világot, akkor itt az a közbölcseesség uralkodik, hogy mindenki lehet boldog, a csúnya is meg a szép is, a buta is meg az okos is, a szorgalmas is meg a lusta is. A magyar fölfogás szerint egyfajta ember nem lehet sosem boldog, ez pedig a gyáva. Mert a magyar ember állandóan a gyávaságának tudatában van, amikor gyáva. Nem minden népr?l mondható ez el. De a magyar tudja magáról, hogy mikor gyáva; ez nyomasztja, bántja, furdalja, és nem hagyja békén. Ezért aztán el?bb-utóbb ki is kívánczik bel?le az a gondolat, amiben meg tud szabadulni a saját gyávaságától. Szerintem ez egy fontos dolog, és ezért nem nagyon kerülhet? el, hogy a magyar jobboldal, jó lenne, ha a baloldal sem tudná elkerülni egyébként, a különböz? szellemi csoportosulások rendszeresen megfogalmaznák mindazt, ami feszíti ?ket, és egyfajta értelmiségi írástudói bátorságról, és felel?sségr?l tanúságot téve az ett?l eltér? magatartást gyávaságnak min?sítve, el?állnának úgy, mint ahogy most is történik, azokkal a gondolatokkal, amit szerintük a politikának figyelembe kell vennie.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ezek után rátérnék a saját mondandómra. „Idők jelei.” Az jutott eszembe, amikor leültem, hogy írjak egy értékelést err?l a dokumentumról. „Az id? igaz, és eldönti mi nem az.” És ezt most ill?nek érzem, hiszen 1996-ban végül is szándék, akarat-egybeesés és egy politikai szövetségkötés történt a nemzet jobbítása érdekében korábban különböz? politikai irányokba húzó er?k között. Ez a '96-os történet lényege. Eltelt 19 esztend?. A szövetségkötésnek ahhoz, hogy tartós legyen, biztos alapokkal kell rendelkezniük. Amit ma elmondhatunk, az, hogy kell szellemi alap egy szövetség hosszú távú fönntartásához. Ezek az iratok, amiket most is itt vitatunk – korábban is vitattuk, a Szent István Tervet is vitattuk – mind arról szólnak, hogy a szövetségünknek a szellemi alapjai megvannak, de a szövetségkötéshez kellenek emberi alapok is. A személyes lojalitás, a barátság, a bajtársiasság, és azt kell mondanom, hogyha arra a kérdésre akarunk választ találni, hogy ma ez nincs magától, és nincs mindig így, ma miért magasodik a polgári, nemzeti, keresztény oldal olyan óriási mértékben a riválisai fölé, mert magunk között legyen mondva, ma ez a helyzet, az érdemek kérdését most ne feszegezzük, de ez a helyzet, így állunk, akkor szerintem itt van a megfejtés. Ebben a közösségben van lojalitás, barátság, bajtársiasság, odaadás és kitartás. És itt különösen felhívnom a figyelmet a 2002 utáni nem 7, hanem 8 sovány esztend?re, amikor nem volt olyan egyszer? abban a nagy bajban úgy kitartani egymás mellett, mint ahogy egyébként ennek az iratnak a szerz?i személy szerint, ezeknek a szervezeteknek a vezet?i személy szerint és ezek a szervezetek, mint intézmények is kitartottak bizonyos értékek és a másik mellett. Ez adja ma a magyar polgári, nemzeti, keresztény oldalnak szinte ma behozhatatlannak t?n? – ilyen persze nincsen, de –, szinte behozhatatlannak t?n? er?förlényét más politikai szervez?désekkel szemben.

Az id?k jele, az is, hogy én lettem az a veterán, akinek be kell számolni arról, hogy mi hogyan történt. Nem mondom, hogy az utolsó szemtanú vagyok, de az egyik az utolsók közül. Hogy is történt ez a dolog? A dolog az úgy történt, hogy 1994-ben – ahogy akkor mondtuk, ma ez fésületlennek és mosdatlannak hangzik, de ez az igazság, ugye – visszajöttek a kommunisták. '94-ben kétségkívül megváltozott formában, átalakulva. Nem szeretném a rendszerváltásban játszott, az általuk mondottnál lényegesen csekélyebb érdemeiket elvitatni, de kétségkívül parlamenti választáson jöttek vissza, és – mondjuk, nem szovjet tankokon, ami egy min?ségi változás, ezt aligha vitathatjuk el, vagy hogy nem úgy jöttek vissza, hogy el?tte letartóztatták a politikai ellenfeleiket, mint a negyvenes évek végén úgy nyerték meg a választást, hanem – visszajöttek. Komoly trauma volt akkor ez. Most nem idézem ide ezeket a vitákat, mert én sem emlékszem pontosan, amik még '94-et megelőz?en zajlottak, még Antall József élt, Boross Péter belügyminiszter volt, hozhatom a régieket, Kónya Imrét vagy éppen Horváth Balázst, aki szintén belügyminiszter volt. És ideidézhetném azokat a beszélgetéseket, amik arról szóltak, hogy lehetséges-e egyáltalán, hogy Magyarországon küls? megszállás nélkül egy szabad választáson visszajöjjenek azok, akik korábban egypárti diktatúrát építettek ebben az országban. És akkor sokan voltak, akik azt gondolták, hogy ez lehetetlen, de '94-ben kiderült, hogy tévedtek, ez nem így van, ez lehetséges. Be is következett. És akkor, '94 októberében – már nyaratól megindult, de októberében – jelent meg ennek a nyilvánosság el?tti kifejez?dése, kísérlet történt a polgári szövetség fölépítésére. Ide kell most Seregély érsek urunknak a személyét is idéznem, aki remélem meghívást kapott, és nem azért nincs itt, mert megfélemedtünk róla, hanem talán más okból. Ha az egészségével van gond, akkor jobbulást kívánunk neki, mert ? volt az a mindannyiunk számára legbátrabb egyházi vezet? '94 ?szén, aki eljött személyesen arra a politikai rendezvényre, ahol arra tettünk kísérletet – talán még az Erkel Színházban, még a bezárása el?tt –, hogy közösen állítsunk önkormányzati választáson listákat, jelölteket az MDF, a Kereszténydemokrata Néppárt és a Fidesz. Ami nem volt egyszer?, hiszen a megelőz? négy évet mi ellenzékben töltöttük, nem tétlenkedtünk, err?l az MDF-esek tudnának beszélni, és az MDF pedig kormányon volt. És aztán '94-ben azt a közös döntést hoztuk – a mi esetünkben ez inkább döntés volt, az ? esetünkben inkább

kényszer –, hogy mi nem akarunk együttműködni azokkal, akikkel szemben '94-ben rendszerváltást csináltunk, hanem inkább maradjunk ellenzékben, és keressük meg az együttműködésnek valamilyen formáját. És itt Seregély érsek úr volt az, aki személyes jelenlétével is világossá tette, hogy van egyfajta – talán ? megengedi, hogy így fogalmazzak – elvárás arra nézve, hogy a polgári, nemzeti, keresztény értékeket elfogadó – most még csak maradjunk ebben: elfogadó – erők, igenis működjenek együtt egymás és a haza érdekében egymással. És akkor ez nem sikerült. Tehát '94 szén nem sikerült a polgári szövetséget létrehozni, erre már senki nem emlékszik, de az első kísérlet elbukott. Ennek lett az eredménye, hogy a Kereszténydemokrata Néppártból kiváltak később azok, akik hajlandóak voltak együttműködni Kereszténydemokrata Szövetség címszó alatt, és egy bonyolult belső harci helyzet az MDF-en belül, aminek eredményeképpen aztán az MDF-fel sikerült végül '98-ra szövetséget kötni. Tehát Seregély érsek urunknak a képét és szerepét azért tartom fontosnak ideidézni, mert azóta is zsinórmértékként tekintek arra, ahogyan ? bánt velünk. Sokszor intett meg bennünket, túlzott szigorral intett meg bennünket sokszor, eltúlozta a vétkeink nagyságát, de mégis mindig volt igazság abban, amit a fejünkre olvasott, és az idő általában később ezekben az ügyekben ?t igazolta. Aztán '96-ban érkezünk meg a mai találkozóhoz. Egy bátor mozdulattal Nemeskürty tanár úr – akinek szintén föl kell most itt idéznünk a szerepét – Gyulay Endre püspök úrral közösen vette magának a bátorságot, és emlékszem még a tanár úrnak az alkatára, ahogy állt kint a Margit-gimnáziumban a színpadon, és mondta nekünk, hogy soha még nem volt arra példa a magyar közélet történetében, hogy a katolikus egyház hajlandó lett volna egy saját jogon kibocsátott köriratát, körlevelét, az „Igazságosabb és testvériesebb világot” címet viselő vitairatot vitatni bármilyen politikai szervezet hasonló távlatokban terveket megfogalmazni akaró dokumentumával vagy szervezetével. Sosem volt rá példa – mondta a tanár úr. És azt gondolom, abban, hogy ez létrejött, a tanár úrnak személyesen is a meggyőző ereje, a munkabírása, és a fiatalokba vetett, akkor még nem teljesen indokolt, de utóbb talán igazolt reménye is visszaköszönhet. Azóta foglalkozik ez a közösség, és ezért tudunk ma a keresztény egyházi szervezetekkel együttműködni, és azóta foglalkozik ez a közösség az igazság és a többség problémájával. Ami a modern demokrácia egyik legnagyobb kihívása, a keresztény indíttatású, keresztény alapokon álló szervezetek számára. Mert mi itt a helyzet?

A helyzet az úgy fest, hogy hiába az embernek igazsága, ha nincs hozzá többsége. És hiába van többsége, ha nem szolgálja vele az igazságot? És hogyan lehet ezt föloldani, mert az igazság alapján nem mindig lehet többséget győíteni. Egy bonyolult kérdéskörhöz értünk, ezt most mind nem taglalnám, csak szeretném jelezni, hogy erre a problémára, ami egyszerre filozófiai, érték és szervezetépítési probléma volt, született meg az a válasz, amit ma a KDNP–Fidesz együttműködésnek nevezünk, ahol van egy szereplője a politikai közösségünknek, a KDNP-nek, akinek nem kell szavazatok után futnia, mert a velünk való szövetség garantálja a politikai erőt és a súlyt. Egyetlen dolga van, hogy hajóhorgonyként szolgáljon, le vagyunk rögzítve bizonyos értékekhez, és taktikai megfontolás annak a kérdése, hogy a horgonyzsinór rövid vagy éppen hosszú, de egy dolog biztos, hogy azóta le van horgonyozva. Ezért egyáltalán nem véletlenszerű például, az Alkotmánybíróság mai összetétele, amit én legalább olyan fontosnak tartok, mint a parlamentet, hiszen bizonyos kérdésekben az Alkotmánybíróság döntése ad fundamentumot, de ha megnézzük a mai Alkotmánybíróságot, az alapvetően kereszténydemokrata többségű alkotmánybíróság. Erről nem szokás beszélni, mert nem illendő valahogy, de ha vagyunk olyan ?szinték és nyíltak, mint az amerikaiak, akik nyíltan beszélnek arról, hogy a Legfelsőbb Bíróság összetételében mennyi a progresszív, mennyi a republikánus gondolkodású vagy a konzervatív gondolkodású, akkor mi is megtehetjük, és nyugodtan mondhatjuk, hogy ma egy konzervatív, keresztény, nemzeti, polgári értékrendű alkotmánybírósági többség van Magyarországon, amely döntéseivel igyekszik egyébként érvényt szerezni azoknak az alkotmányos fundamentumoknak, amiket a kereszténydemokratákkal közösen alkottunk meg. Ez egy jó politikai konstrukció. Én kulcskérdésnek tartom, hogy itt a következő néhány évben vagy évtizedben az egység megmaradjon, ez a fajta sajátos építmény fennmaradjon, ahol egy jó munkamegosztás érvényesül a Kereszténydemokrata Néppárt és a Fidesz között.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Így jutottunk el aztán a '98-as kormányzáshoz. Aztán 2002-ben volt, ami volt, sokat tanultunk. Talán így összegezném ezeket a remek éveket, és akkor 2005-ben a Professzorok Batthyány Köre úgy érezte, hogy itt az idő, és fölrázza bennünket, és azt mondta, hogy jó, jó, hát persze, harcokat kell itt vívni, de mégiscsak ahhoz, hogy a kürtöt megfújva seregek is gyűljenek a zászló alá, mondani kéne valamit. Nemcsak arról, hogy milyen szép dolog a visszavágás, meg hogy valahogy engedjük ki a tenyerünkben ott viszkető pofont kulturált, demokratikus formában. Ez is egy szép politikai program, de azért ennél többet kell mondani, ennél az ország többet érdemel. És akkor a Szent István Tervet tető alá hozták. Amit én nagyon fontos dokumentumnak tartok. Talán a súlyánál és a jelentőségénél kevesebb figyelmet kap a magyar politikatörténet írásában, de az a körülmény, hogy 2010-ben nem az az érzése volt a magyar népnek, hogy a választások megnyerésére készül politikai erő távlatos program nélkül indulnak neki a harcoknak, hanem van mögöttük valami, az a Szent István Tervnek volt köszönhető. Persze

lehet vitatkozni, egyes részét lehet szeretni vagy nem szeretni, de egy összefogott, átfogó kép, terv, leírás arról, hogy milyen Magyarországon éreznék magunkat igazából otthon. Úgyhogy szeretném itt a Szent István Terv szerzőinek is utólag megadni a kötelező tiszteletet.

És most itt vagyunk 2015-ben, és egy olyan dokumentumot vitatunk, amely legalább tíz évig időtálló lehet. Én nem a hosszú nagy tanulmánykötetet olvastam, hanem ezt a rövidebb anyagot, amit a miniszter úrtól kaptam. Ez az írás a következő tíz év irányítójának szerepére joggal aspirálhat. Sok vita lesz még róla. Hallom, hogy országjárás is készül, érdemes majd még azokat a tapasztalatokat is összegezni, végső formába önteni az egészet, de azt gondolom, hogyha ezt a munkát elvégzik az erre vállalkozók, akiknek ezt tisztelettel köszönöm, akkor ismét lesz a polgári, nemzeti, keresztény közösségnek egy olyan dokumentuma, amelynek mentén körülbelül tíz éven keresztül reményeink szerint megalakuló jobboldali kormányok becsülettel tudják végezni a feladatukat.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Szeretnék, miközben tudom, hogy az időmet felemésztettem, mondani egy gondolatot arról is, hogy legyünk büszkéek arra, amire az előttünk szólók már utaltak, hogy megvetettük a biztos alkotmányos alapjait egy polgári, nemzeti, keresztény szemléletű Magyarországnak. Ezt azért fontos elmondani, mert az alkotmány körüli viták és annak parazsa, tizijátékszerű fényjelenségei azt az egyszerű, lakonikus mondatot háttérbe szorították, miszerint ez a magyar nemzet főnállása óta, a magyar nemzet első írott, demokratikus alkotmánya. Hiszen az első írott alkotmány, ugye, korábban a Szent Korona-tan alapján álló, íratlan alkotmányosság uralkodott Magyarországon az angolszász hagyományoknak megfelelően, aztán jött az írott, kommunista alkotmány, aztán annak a módosítása, ami magát is egy átmeneti alkotmánynak tekintette, és utána jött az első demokratikus, írott alkotmány, ami a mi politikai közösségünkhöz kötődik.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Fontosnak tartom, hogy ez az alkotmány azok közül a problémák közül egyre, talán éppen Gyulay püspök urunk által mondottakra reagál, amely a felelősség, kötelesség, szabadság kérdéskörét illeti. Hiszen az egyik fejezete ennek az alkotmánynak, amit érdemes időnként újra és újra elolvasni, a „Szabadság és felelősség” címet viseli, és éppen odacéloz, amire a püspök úr is beszélt, világossá teszi az alkotmányunk, hogyha elköjtjük, eloldjuk a szabadságot a felelősség világától, akkor abból a végén nem szabadság lesz, hanem magány. Sokasodó magány, a magányból sok boldogtalan ember, a boldogtalanságból pedig frusztráció, a frusztrációból pedig politikai feszültség, gyűanyag, ami a végén szétveti a társadalmunkat és az együttélés számunkra kívánatos kereteit. Úgyhogy a szabadság és a felelősség összekötése, ami ebben a dokumentumban is teret kap, szerintem kulcskérdés.

Az adósság kérdésével kapcsolatban még annyit szeretnék Önöknek mondani, persze az államadósságról szoktunk mindig beszélni, de ha az adósrabszolgaságra visszatérhetek, akkor azt kell mondanom, hogy az elmúlt öt évben az emberek adósságterhét sikerült jelentősen csökkenteni, a havi törlesztőrészek ma már nem akkorák, mint voltak, a vállalatokét – itt Matolcsy Györgynek jár elismerés – a településeket, mert az állam levette a településektől az adósságot. Végül az államadósság részben devizába főnálló arányát sikerült részben csökkenteni, a nemzeti össztermékben kifejezett százalékos mértékét is sikerült csökkentenünk.

És végezetül most arról szeretnék beszélni, amire Martonyi János is beszélt. Mert van itt egy baj, egy kihívás, amit ha nem állunk, amit ha nem orvoslunk, ha nem lépünk sorompóba, akkor az az Európa, amire ma itt Martonyi János nekünk beszélt, és mi itt mindannyian szeretünk, és úgy gondoljuk, hogy az előttünk közül nem kevesen életüket is odaadnák, az az Európa meg fog szünni. És szeretném azt a félreértést eloszlatni, azért is jó, hogy fésületlenül is szabad beszélni, mert még nem vagyok kész ezzel a gondolattal. Ezt a Fidesz-kongresszusra kell nekem valahogy kicsiszolnom, és az még két hét, de az a helyzet áll itten előttünk, hogy nem egyszerűen tetosztaságról, nem egyszerűen ügyetlenségről, nem egyszerűen a helyzet téves fölméréséről van szó, amikor azt látjuk, hogy minden nyilatkozat, tanácskozás ellenére is naponta több ezer embert szállítanak be Európába. Nem mennek, biztosan észrevették, nem erről van szó, most már szállítják őket, és az én állításom az az, hogy ez nem lehet véletlen. Nehezen tudom elképzelni, hogy európai nagyhatalmak, akiknek titkosszolgálatuk, adatgyűjtési képességük, a befolyásuk és a pénzük révén a világ korlátlanul elérhető szürkeállománya rendelkezésükre áll, ilyen fölkészületlenül szalad bele ilyen konfliktusba vagy ilyen helyzetbe, amit most bevándorlási válságnak nevezünk. Nem lehet, hogy olyan jól szervezett államok, akik azért lettek az európai civilizáció kiemelkedő államai, mert államalkotó képességük különleges, szervezettek, fegyelmezettek, erők, döntésképesek, nem lehet, hogy ez szerencsétlenkedés legyen, amit mi itt látunk. Az emberben él a gyanú, hogy ez nem véletlenül van így. És ez milyen igaz!

Föl is olvasok most néhány gondolatot, mert az a helyzet, hogy nemcsak nekünk van közléskényszerünk, és nemcsak a jobboldaliakat bántja, ha nem mondhatják el, amit gondolnak, a túlfeszült lényeglátás nemcsak a jobboldalra jellemző, hanem az európai baloldalon is vannak ennek hagyományai, és időnként meg is írják, amit gondolnak. Föl is olvasom Önöknek azt, ami történik, ha szabad ezt mondanom, mert szerintem ez az a számárvezet, ez a terv, aminek a megvalósulását látjuk nap mint nap. „Megfelelő szemléletmódot alkalmazva felismerhetjük az államok feletti, mégis demokratikus közösség architektonikáját. Úgy kell tekintenünk az Európai Uniót, mint amit jó okkal együttesen teremtett két egyenrangú alkotmányozó szubjektum, az egyiket az európai polgárok, a másikat az európai államok alkotják. Majd a végén kiderül, hogy ennek van-e értelme. E perspektívából világos lesz, hogy a háborúskodó nemzetek pacifikálása, tehát a nemcsak az Egyesült Nemzetek Szervezete megalapítását, hanem az európai egyesülést is motiváló cél megteremtette a kiinduló alapot egy távolabbi célhoz, nevezetesen a nemzetállamokon túli politikai cselekvési képességek létrehozásához. Folytatom. Az államok nemzetközi képességének az államok és a világpolgárok kozmopolita közösségévé kell továbbfejldnie. Tehát az államoknak, az államok nemzetközi közösségének az államok és a világpolgárok kozmopolita közösségévé kell továbbfejldnie.” A politikailag konstruált világtársadalom távlatát még Kőszeg Ferenc is idézte valamelyik hetilapban, így találtam rá erre a remek akciótervre. „A politikailag konstruált világtársadalom távlata nem tényleg annyira utópisztikusnak, ha figyelembe vesszük, hogy az emberi jogi retorika és politika az elmúlt néhány évtizedben ténylegesen hatékonyvá tudott válni globálisan. Ez a kozmopolita igény azt jelenti, hogy az emberi jogok szerepe nem merülhet ki a sokrétű világtársadalom egyenlőtlen viszonyainak morális bírálatában, az emberi jogoknak intézményesen is testet kell öltetniük a politikailag konstituált világtársadalomban.” Vagyis a meneküléshez való jog, a vándorlás, a mozgás, a máshová menetel joga – szemben a Tókéczki-féle felelősségmegközelítéssel – valójában az emberi jogként értelmezendő.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Nem kevesebb és nem kisebb kihívás elé állunk, mint egy tudatos, baloldalinak mondható szellemi konstrukció megvalósításának a kapujában, ami a nemzetállamokat Európában zárójelbe akarja tenni, és ha már a kereszténységgel és a nemzetállami identitással, az abból fakadó értékekkel és felelősséggel nem tudott megbirkózni a hagyományos politikai küzdelem világában, most ennek az etnikai alapjait kívánja fölszámolni. Ez a szomorú igazság. Árulás van, tisztelt Hölgyeim és Uraim! Európát elárulták, és ha nem állunk ki érte, akkor ezt az Európát el fogják venni. Ez az Európa többé nem az európai polgárok Európája lesz, hanem néhány jól szervezett, ha most a Soros Alapítványra gondolnak, nem indokolatlan a gondolat, jól szervezett, nagypénzt mozgó, a nemzetállamok keretein túl gondolkodó aktivista, senki által meg nem választott vezető hagyományos álmát teljesíti be. Európa a következő néhány évben ahelyett, hogy a mi, polgárok Európája tudna maradni. Lehet, hogy ez elnagyoltnak tűnik, lehet, hogy korainak tűnik, lehet, hogy igazságtalannak tűnik néhány elemében, amit mondtam, de nem tudom másképp magyarázni azokat az eseményeket, amelyeknek nap mint nap tanúi vagyunk. Mi lehet az orvosság? Az orvosság ugyanaz, mint ami korábban mindig volt.

Föl kell tennünk a kérdést, a demokrácia első számú kérdését. Ki bízta meg az európai vezetőket azzal, milyen felhatalmazás alapján történik az, hogy nem beengedik, hanem beszállítják százezerszám az európai kultúrától különböző csoportokat az európai kontinensre? Úgy, hogy lassacskán megkérdőjelezzük az európai kulturális identitásunkat. Ki adott erre felhatalmazást? Senki sem adott erre fölhatalmazást, néhány értelmiségi remek könyveket írt erről. Az egyik ilyenből idéztem, de a válasz a mi oldalunkról csak az lehet, hogy ezzel az összeesküvéssel, ezzel az árulással szemben nekünk a demokráciához kell fordulnunk, a néphez kell fordulnunk, és el kell érniünk, hogy az európai embereket, akár mint európai emberek, akár mint nemzetállamok polgárait valamilyen módon szóhoz juttassuk, hogy ezek az emberek elmondhassák, hogy ami történik, azt nem akarják, másképpen közelítenek ehhez, más kontextusban értelmezik az eseményeket, és joguk van ahhoz, hogy demokratikus módon igent vagy nemet mondjanak mindarra, ami most történik Európában. Ennek a formáit meg kell teremteni, európai vitát kell elbontóbb indítani, én nem akarok most semmilyen közjogi javaslatot tenni ennek a lefolytatására, de szeretném jelezni, hogy szerintem egy nagy európai vita ebben a kérdésben nem spórolható meg.

Annál is inkább így van ez, tisztelt Hölgyeim és Uraim, mert észre sem vesszük, hogy milyen mélyre jutunk. Európa észre sem veszi, hogy most már milyen mélyen jár, hova süllyedt. Ez a kerítés ügy. Most nézzék, az osztrákok jóra való népség, nem mondom, hogy hibátlan volt az együttélésünk velük az elmúlt néhány száz évben, de mégis az osztrák egy decens fajta. Ez az ország mégiscsak a II. világháború után az összes mérhető mutató szerint a legsikeresebb európai ország, ráadásul demokratikus ország. S nézzék meg: a választott vezetője azt mondja, hogy nem kerítést építenek, hanem kaput, aminek hosszú szárnyai vannak. Most ez így, első hallásra, ugye, egy vicces dolog, de nézzük ennek a szánalmasságát. Hova jutottunk, hogy az az Európa, amire mi azért voltunk

büszkék, mert ez volt a gondolatszabadságnak, a szólásszabadságnak, a véleményszabadságnak a világa, ma olyan szellemi állapotban van, hogy bizonyos szavakat nem lehet kimondani, és nem rossz szavakat, hanem a kerítés szót. Nem arról van szó, hogy az osztrák kancellárnak ezek a betűk az iskolában kimaradtak volna, vagy a hangképző szervei nem működnek ennél a néhány betűnél, hanem arról van szó, hogy úgy gondolja, hogy bizonyos szavak kimondása ma Európában olyan súlyos politikai következményekkel járhat, hogy ezt ? nem engedheti meg magának. De ez volna a mi szabadságra épülő?, szólás-, vélemény-, és gondolatszabadságra épülő Európánk? Hogy beszélni se lehessen már a problémákról, gondolatokról meg javaslatokról?

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Azt gondolom, hogy a baj nagy. Egy javaslatot szeretnék tenni az irat elkészítőinek, mert foglalkozik ez az irat indirekt módon ezzel a kérdéssel, de javasolnám, hogy egy Európa jövője, identitása című fejezettel talán meg lehetne toldani ezt a dokumentumot, ami ezt a kérdéskört próbálja kibontani.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Azzal szeretném befejezni, ugyanabba az irányba mutató gondolattal, amit mások is már elítéltem megfogalmaztak. Ennek az európai vitának az kellene, hogy legyen a célja, hogy egy erőt és keresztény Európa kerekedjen ki, emelkedjen ki ebből a vitából. És ebben az erőt és keresztény Európában egy polgári keresztény erőt Magyarországon élhessük az életünket. Ha valaki azt gondolná, hogy ez nem európai gondolat, azokat szeretném arra emlékeztetni, hogy Schuman, aki az egyik atyamesterünk volt, azt mondta, hogy Európa vagy keresztény lesz, vagy nem lesz. Ma mind a két út nyitva áll Európa előtt.

Köszönöm megtisztelt figyelmüket!

www.kormany.hu - www.magyaridok.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lajkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lajkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló
